

мащиха, тя утрѣ ще постѣгне на рругъ мжжъ и ще го остави немилъ—недрагъ по улицитѣ. Оставямъ го на васъ, на вашитѣ ржцѣ. Вий отъ днесъ ще му сте бащи и майки и стопани на имението му. Заклѣвамъ ви въ името Божие да го гледате, като ваше дѣте, да пазите наслѣдието му, като вашъ собственъ имотъ, и отъ училището да го не отдѣляте до тогава, до като не стане достоенъ за търговецъ, достоенъ владѣтель на наслѣдието си“. Тѣ се обѣщаваха, че поржката му ще изпълнятъ точно и по много ще се грижатъ за мене, отъ колкото за своитѣ чада. А то било всичкото лицемѣрие: едно думали, а друго мислѣли; чакали само да турятъ баща ми въ гроба и може би, още тогазъ сж си прѣдначъртали какъ да ме разграбятъ, като орли мжрша. Смъртъта бащина ми бѣше зимно врѣме. Още на пролѣтъта мащиха ми продаде коня на баща ми, остави ме отъ училище, като ме прати да паса оставенитѣ волове и азъ отъ гиздаво и прѣмѣнено учениче се видѣхъ дрипаво и грозно воловарче. Безъ да има нѣкаква полза отъ воловетѣ, азъ ги пасохъ цѣли три години. А стрикитѣ ми, като че не чули и видѣли въ какво положение ми е турила мащиха ми. Първата пролѣтъ, когато ме накара мащиха ми да паса воловетѣ, ми бѣше толкова противно и дивия къръ тѣй грозенъ, че едвали не бихъ се рѣшилъ да се затрия, ако най напрѣдъ ме не изведе и поведе обичния ми стриковъ синъ Гани — този Гани, който най напрѣдъ ме заведе въ училището и ми бѣше показател на буквите; и той тогава ме изведе отъ училището и почна да ме опознава съ дивитѣ кѣрища, долини и джбрави. Съ него, когато бѣхъ на кѣра, ми бѣше весело. Но той, като възрастенъ, не можеше винаги да пасе волове. освѣнъ въ дъждовно врѣме и празниченъ день, а ходѣше на бащината си работа: орѣше, копаеше, и азъ бѣхъ принуденъ да ходя съ воловетѣ самъ. Ратаитѣ и други ступински синове — воловарчегата, еднакво възпигани и безъ учниие, като ратаитѣ, ми бѣха грозни и страшни. Азъ бѣгахъ отъ тѣхъ, като отъ чума, и се отдѣляхъ самъ. Бѣхъ си отбралъ и залюбилъ една поляна, наречена „Сидерева“ поляна. Тя лежеше на една не голѣма продълговата хълма, наречена „Стайковецъ“. На едното ѣ кюше имаше изворъ. По цѣлъ день си въртѣхъ тамъ. воловетѣ и ги пояхъ на изворчето. Далечъ половина часъ се виждаше Лѣсковецъ. Като нѣмаше съ какво раздумвахъ се съ мухи и птички. Припомняхъ си живота при баща си и, очитѣ ми постоянно бѣха къмъ селото, прѣгледвахъ всѣка муха и птичка, коѣ на кждѣ хвъркаше. Ако хвъркнеше къмъ село, казвахъ си: „Блазѣ ѣ че ще отиде на хубаво и весело мѣсто. „Ахъ“, си казвахъ,